

Folketingets Boligudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 25. juni 2009

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail vfm@vfm.dk

LAG/ J.nr. 2009-111

Under henvisning til Folketingets Boligudvalgs brev af 3. juni 2009 følger hermed indenrigs og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 151 (BOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 151:

"Ministeren bedes kommentere artiklen "Landsbylaug skal kunne tryne spekulanterne", der blev bragt i dknyt d. 22. maj 2009."

Svar:

I Artiklen efterlyses en massiv indsats for at løse problemerne med mindst 10.000 forfaldne og forsømte huse på landet, der skæmmer landsbyerne og skræmmer tilflyttere væk, og der fremsættes en række konkrete forslag til løsninger.

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg er helt enig i, at der er et problem med dårlige boliger i yderområderne.

Det er derfor glædeligt, at det som en del af aftalen om kommunernes økonomi for 2010 blev aftalt at understøtte kommunernes indsats for at styrke bosætningen i landdistrikterne ved etablering af en pulje til medfinansiering af kommunernes indsats med 150 mio. kr. Puljen kan yde tilskud til den kommunale udgift til opkøb af private ejendomme og visse avls- og driftsbygninger med henblik på nedrivning og reovering, til kommunal medvirken ved oprydning samt til den kommunale andel af byfornyelsesmidlerne. Midlerne fordeles efter ansøgning til Indenrigs- og

Socialministeriet. Puljen kan søges af kommuner i yderområder efter nærmere fastsatte kriterier.

Udover denne særlige indsats er der generelt mulighed for efter byfornyelsesloven at støtte nedrivninger i og genopretning af landsbyer.

I 2009 er der på finansloven afsat en statslig udgiftsramme til bygningsfornyelse på 224 mio. kr., som fordeles til kommunerne efter en objektiv fordelingsnøgle, der afspejler kommunernes relative byfornyelsesbehov. Herudover er der afsat 12,5 mio. kr. til områdefornyelse i mindre byer, herunder til genopretning af landsbyer.

Den enkelte kommune beslutter selv, hvilke typer byfornyelsesopgaver inden for loven, midlerne skal anvendes til. Da formålet med statens støtte til bygningsfornyelse er, at midlerne skal anvendes til den dårligste del af boligmassen, kan kommunerne derfor prioritere at anvende midlerne til tilskud til nedrivning af de dårligste boliger, hvis kommunens største behov ligger der. Alle kommuner, som ønsker det, kan få del i den statslige udgiftsramme til bygningsfornyelse.

Det er en betingelse for træk på den statslige udgiftsramme til bygningsfornyelse, at kommunen bidrager med en lige så stor andel som staten.

Offentlig støtte efter byfornyelsesloven er tænkt som tilskud til ejernes udgifter til gennemførelse af bygningsfornyelsesforanstaltninger, herunder nedrivning.

For så vidt angår ejer- og andelsboliger kan den offentlige støtte højest udgøre en fjerdedel af udgifterne, dog en tredjedel til bevaringsværdige bygninger, mens der for udlejningsboliger ikke er noget maksimum for støttens størrelse. Kommunalbestyrelsen træffer inden for disse rammer beslutning om tilskuddets størrelse. Byfornyelsessager finansieres således af statslige, kommunale og private midler. Støtte efter byfornyelsesloven forhindrer ikke, at der ydes tilskud fra anden side, f.eks. fonde el. lign., idet loven dog sikrer, at der ikke kan ske en dobbeltdækning af udgifter.

Midlerne til områdefornyelse fordeles efter konkrete ansøgninger fra kommuner, der ønsker at sætte en udvikling af et problemramt byområde i gang.

Kommunen skal bidrage med mindst det dobbelte af statens tilskud. Støtten kan blandt andet benyttes til at forny gader og veje, torve og pladser.

Regeringen gennemførte i 2004 en betydelig forenkling af byfornyelseslovgivningen, bl.a. ved indførelse af støtte i form af kontante

tilskud til byfornyelsesudgifterne. Den gældende byfornyelseslov er derfor administrativ enkel at anvende for kommunerne.

Herudover er der ved en ændring af loven, der trådte i kraft den 1. juli 2008, implementeret en række efterspurgte redskaber netop for at give kommunerne de bedste muligheder for at kunne gribe ind over for de allerdårligste bygninger. Kommunerne har nu fået adgang til at give påbud om afhjælpning af sundheds- og brandfarlige (kondemnabile) forhold, til at give støtte til nedrivning af ejer- og andelsboliger og til at nedlægge forbud mod, at tomme boliger, som er sundheds- eller brandfarlige, tages i brug til beboelse.

Regeringen har derfor allerede taget initiativer, som er velegnede til at løse problemerne med de faldefærdige boliger både i byen og på landet.

Karen Ellemann

/ Charlotte Kruse Lange